

Niemand houdt Don Carlo tegen

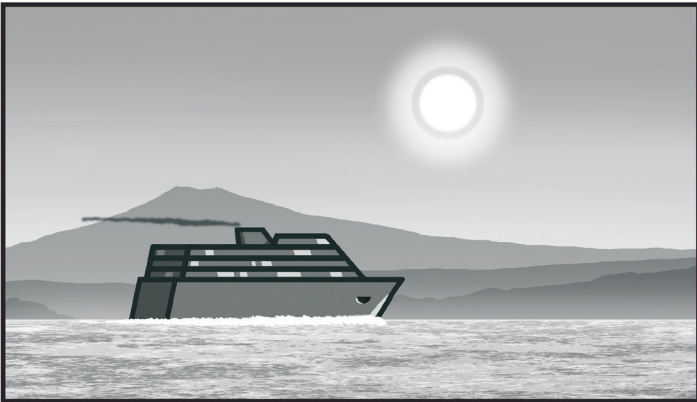
Voor Senop

www.uitgeverijholland.nl

Oliver Scherz

Niemand houdt
Don Carlo
tegen

MET TEKENINGEN VAN PETER SCHÖSSOW

UITGEVERIJ HOLLAND - HAARLEM

‘Hoe kom ik vanaf hier in Palermo?’ vraag ik.

Achter het loket op het station zit een vrouw. Ze tikt wat in op haar computer. Ik frommel zenuwachtig met mijn rolletje papiergeld.

‘De eerstvolgende mogelijkheid is de trein van 14 uur 49 naar München, spoor 3. Dan kun je in München overstappen op de nachttrein naar Rome, aankomsttijd morgenochtend om 9 uur 25. De trein naar Palermo gaat een uur later. Verwachte aankomsttijd in Palermo zondagnacht 23 uur,’ zegt de dame achter het loket.

Pas zondagnacht in Palermo?! Waarom duurt het zo lang? Dan kan ik nooit op maandag weer thuis zijn voor het ontbijt!

‘Is er ook een snellere manier?’ vraag ik.

‘Nee. Slaapwagen of ligwagen van München naar Rome?’

Ik volg het even niet. Ik denk nog na over die zondagnacht 23 uur. De vrouw tikt ongeduldig met haar vingers op de balie.

‘Slaapwagen of ligwagen?’ vraagt ze nog een keer. Geen idee. Ik lig toch altijd als ik slaap?

‘Slaapwagen,’ zeg ik.

‘Dat is dan 278 euro 95.’

278 euro? Mijn rolletje papiergeld is maar 210 euro. En dat is al heel veel, ik heb mijn hele spaarpot leeg-gemaakt. Ik dacht dat de helft wel genoeg zou zijn voor de heenreis naar Palermo. Op zijn minst.

‘Misschien is het goedkoper als ik niet ga liggen maar gewoon op de gang zit?’ vraag ik.

De vrouw schuift haar bril omhoog en kijkt me vreemd aan.

‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’ vraagt ze.

‘Elf,’ zeg ik.

Ik had dertien moeten zeggen! Dat denkt sowieso iedereen. Dat ik al dertien ben. En helemaal in het

pak dat ik nu aanheb. Het is heel chic, met een wit overhemd en een stropdas. In dit pak zie ik er echt uit als een Italiaanse Don. Don Carlo, de gangsterbaas. Niemand houdt hem tegen.

Het pak was vroeger van papa. Hij droeg het als kind als er iets belangrijks was. Nu is het van mij. En ik heb iets heel belangrijks te doen. Ik ga papa voor ons terughalen.

‘Waar zijn je ouders?’ vraagt de vrouw achter het loket.

‘Papa is in Palermo en mama werkt in het verzorgingstehuis.’

‘En vinden jouw papa en mama het goed dat jij helemaal alleen zo’n verre reis maakt?’

‘Daar kan ik met mama niet over praten, die gaat meteen door het lint,’ flap ik er zomaar uit.

Als ik aan mama vraag wanneer we eindelijk een keertje naar papa gaan, somt ze alleen al zijn fouten op en daarna ontploft ze van woede, net zoals toen hij er nog was.

Ik heb haar verteld dat ik bij Martin logeer, een klasgenoot, en dat ik morgen de hele dag met hem op pad ga.

De vrouw kijkt ernstig. ‘Ik kan je echt geen kaartje verkopen als je vader of moeder er niet bij is.’ Ze

wacht even. ‘... Vertel op, ben je soms van huis weg-
gelopen, jongeman?’

Ik begin te zweten. ‘Nee. Ik wil naar papa. Die is ook
thuis.’

Waarom vertelt ze me niet gewoon of er nog een
goedkopere manier is om in Palermo te komen. Op
een of andere manier lijkt alles verkeerd te gaan.

‘Heb je even een momentje?’ De vrouw loopt naar
een collega. Ze praten zachtjes en kijken steeds naar
mij. Ze zijn tegen mij. Duidelijk.

Nu komt de vrouw weer terug. ‘Ik zou graag even je
moeder bellen. Goed? Geef het nummer maar.’

Ik pak mijn koffer en draai me om.

Dan ren ik de hal uit, voorbij de twee veiligheids-
beambten. Die zijn ook tegen mij, zeker weten. Ik
ren nog sneller. Regelrecht naar spoor 3, de trappen
op en dan helemaal naar het einde van het perron.
Daar verstop ik me achter een snoepautomaat. Ein-
delijk rust. Maar in mijn hoofd gaat het tekeer. De
vrouw achter het loket. Mama. Zondagnacht. 278
Euro. Mijn plan was veel simpeler. Ik wilde gewoon

instappen en wegwezen. De envelop waarop papa's adres geschreven staat heb ik bij me. De foto van zijn balkon. En de kaart van Italië ken ik uit mijn hoofd. Palermo is een stad op Sicilië en Sicilië is een eiland. Het is ver weg, helemaal in het zuiden van Italië. Op de kaart heeft Italië de vorm van een laars en Sicilië ligt als een voetbal voor de punt van de laars. Ik weet dus precies waar ik naartoe moet.

Sinds vijf maanden wil ik nu al naar Palermo. Vijf maanden, twee weken en zes dagen. Sinds papa weg is omdat mama hem eruitgegooid heeft. Midden in de nacht. Alleen papa's spullen liggen nog in dozen in de kelder. Die had ik er meteen weer uitgehaald.

'Carlo, dat moet je niet doen,' had mama gezegd.

'Wanneer komt papa weer terug?' had ik gevraagd.

Mama had naar het plafond gestaard en naar een antwoord gezocht. Maar op het plafond waren geen goede antwoorden te vinden.

Sindsdien wacht ik. Ik wacht en wacht. Op school, in bed, tijdens het eten. Ik kan het wachten op papa niet uit mijn hoofd zetten. Maar mama wil niet daarheen en papa komt niet hierheen. Dus moet ik het alleen proberen. Papa verrassen. Gewoon voor zijn deur staan en hem terughalen. Maar zonder treinkaartje kom ik er nooit!

‘Als je iets wilt bereiken, Carlo, moet je doorzetten. Alles is mogelijk! Maar je moet het wel echt willen. Gewoon volhouden! En niet zoveel nadenken!’ zei papa een keer toen we samen op de hoge duikplank stonden. En daarna maakte hij een geweldig bommetje. Ik heb een foto van hem, midden in de sprong. Zijn gouden ketting vloog achter hem aan door de lucht en hij had zijn zonnebril nog op, zoals altijd.

Als de ICE eraan komt, pak ik mijn koffer. Ik hoor papa’s vette lach al, als hij straks in Palermo de deur opendoet en ik voor hem sta: ‘Jij bent helemaal alleen hier naartoe gereisd? Je bent een echte vent, Carlo, je lijkt op mij!’

Ik schakel mijn gedachten uit. Net als op de duikplank. Toen ben ik ook gesprongen zonder na te denken. Ik zie de treinwagons in een waas, alsof ik door mama’s bril kijk. Geen conducteur te zien. Ik reis zonder kaartje. Klaar uit.

Bij het instappen kijk ik omlaag. Dan loop ik door de gang, van de ene wagon naar de andere tot de restauratiewagen. Als ik bij een tafeltje ga zitten, rijden we het station al uit. Er is geen weg meer terug.